

По свему до сада објављеном, референдум Срба који живе на северу Косова и Метохије одржаће се средином фебруара, одлагања или одустајања неће бити. Представници четири општине остали су доследни у својој намери да, без подршке званичног Београда, искористе демократско право и на тај начин покажу да ли желе или не желе институције такозване државе Косово. Албанци су септембра 1991. године на Косову и Метохији организовали референдум и прогласили независност Косова. Сем тадашње комунистичке Албаније нико озбиљније није пришао том референдуму, али јесте непуну деценију касније, јер и тај референдум је био један од путева ка њиховом крајњем циљу. Нека и овај нема никаквог одјека, али сама чињеница да је имао прилику да каже "да" или "не", човеку без слободе и права нешто значи.

Свесни су Срби са Косова и Метохије да је за "демократски свет" једно бити Србин а друго Албанац, дупли аршини су одавно на косовско-метохијској сцени, али шта ће у условима какви јесу изгубити? Оно што косовско-метохијским Србима није јасно јесте зашто се референдум не организује на територији целе покрајине? Какву ћемо поруку послати свету када још једном поделимо косовско-метохијске Србе? Ако "север" каже "не", значи ли то да је "југ" рекао "да", јер тамо референдума није било? То неће одговарати истини на терену али ко ће то знати, како то рећи у оваквој медијској блокади?

Срби који живе јужно од Ибра са великом пажњом прате дешавања на северу покрајине и осећају се као грађани другог реда. Око 100 хиљада Срба жели такође на референдум, а његово неодржавање на територији целе покрајине убија им сваку наду да је њихов опстанак у овом делу Косова и Метохије могућ. Потписује се додуше петиција којом се тражи да се одрже локални и покрајински избори заједно са парламентарним, али то из ове перспективе изгледа као немогућа мисија. Па нису обухваћени пописом, они практично не постоје! Како да се надају изборима? Локалне самоуправе државе Србије у јужном делу покрајине чине одборници који припадају истим партијама као и њихове колеге на северу, па се питају зашто они ћуте? Ако су одборници четири општине на северу покрајине донели одлуку о одржавању референдума, зашто и они не ураде исто? Исти људи диригују и једнима и другима, али су очигледно ноте другачије. Када су, на пример, "јужним Србима" искључили мобилну и фиксну телефонију и када су натерани да плаћају рачуне о утрошеној електричној

енергији такозваној држави Косово, главни преговарачи били су представници локалне самоуправе. Све битке које су унапред биле изгубљене (да не кажем договорене) препуштане су локалној самоуправи. Плаћањем рачуна Срби су признали Косовку енергетску корпорацију и тиме укинули постојање Електропривреде Србије у овом делу Косова и Метохије. Да ли локалне самоуправе државе Србије јужно од реке Ибар само за то служе? Њих чине одборници опозиције и позиције, председници општина су из странака на власти, али и опозиције.

Док се на северу покрајине спрема референдум, у њеном јужном делу представници званичних институција државе Србије заједно са представницима "косовских институција" организују филмске фестивале, дочек правослане Нове године и ко зна шта све још. То што огромна већина Срба све то осуђује, изгледа никога не занима. Они не постоје! Тај маћехински однос званичног Београда према Србима јужно од реке Ибар траје већ годинама. Очигледно је лакше рећи да су се "јужни Срби" интегрисали у "косовске институције", чак штавише, представници српских институција уз благослов надлежних министарстава из Београда чине све да "погурају" њихову интеграцију. Тако ће "косовске" институције заменити српске. Полако, почело се од ситних ствари и с временом се нико неће питати зашто је општину Приштина заменила "општина Грачаница". Оно што Борко Стефановић договара по Бриселу такође ће убрзати њихову интеграцију, јер само онима који прелазе преко прелаза Мердаре и Бела Земља кичма пуца од успешности договора. Још онда када се почело са поделом на "северне" и "јужне" Србе, држава Србија је својим поступцима довела себе у ситуацију да је сопствени народ доживљава као мајку, али и као маћеху.

Јасно је да би референдумом на целој територији покрајине опалили шамар међународној заједници која 12 година покушава да створи нешто што ни сама не зна како се зове. Та кобајаги држава треба да буде мултиетничка. Срби морају, милом или силом, да се интегришу у то кобајаги друштво, и од тога нема одустајања. Држава Србија хоће тај статус кандидата и мора да помаже интеграцију. Тако имамо "северне" Србе због којих се изговара "ми никада нећемо признати независност Косова" и "јужне" Србе за поткусуривање на путу ка Европској унији. Сами смо криви за поделу која ће нас скупо коштати.